Το Πνεύμα της Προφητείας: Η Κραυγή του Μεσονυκτίου

Οι Δύο Πίνακες του Αββακούμ

Jeff Pippenger
2012-10-13

Λόγος Διευκρινίσεως

Πρόσφατα αρχίσαμε να προετοιμάζουμε την απομαγνητοφώνηση των Δύο Πινάκων του Αββακούμ, ώστε να μεταφραστεί στις διάφορες γλώσσες που εκπροσωπούνται στην ιστοσελίδα μας. Το έργο της μετατροπής μιας προφορικής παρουσίασης σε γραπτή παρουσίαση είναι πολύ απαιτητικότερο απ' όσο θα μπορούσε να αντιληφθεί κανείς, εάν δεν είναι εξοικειωμένος με όλα τα εμπόδια που πρέπει να υπερπηδηθούν προκειμένου μια προφορική παρουσίαση να μετατραπεί σε γραπτή, μαζί με τις αναπόφευκτες δυσχέρειες της τελικής μετάφρασης του υλικού στις διάφορες γλώσσες της ιστοσελίδας. Μόλις αρχίσαμε τη φιλολογική επιμέλεια της πρώτης από τις ενενήντα πέντε παρουσιάσεις, και ανακάλυψα ένα ακόμη εμπόδιο που πρέπει επίσης να υπερπηδήσουμε. Αυτό έχει να κάνει με την προοδευτική ανάπτυξη αυτού του μηνύματος από το 1989 έως τη σημερινή μας ιστορία.

Στις παρουσιάσεις πριν από περίπου δεκαπέντε χρόνια υπήρχαν αλήθειες που βρίσκονταν ακόμη στο νηπιακό στάδιο της κατανόησής τους. Η πρώτη από εκείνες τις αλήθειες που πρέπει να διευκρινίσω είναι η άφιξη του δευτέρου αγγέλου στη Μιλλεριτική ιστορία. Τότε κατανοούσα ότι ο δεύτερος άγγελος έφθασε όταν οι Προτεσταντικές εκκλησίες άρχισαν να κλείνουν τις θύρες τους απέναντι στην παρουσίαση του μηνύματος του πρώτου αγγέλου από τον Miller, σε συνδυασμό με τη λήξη του έτους 1843. Ο William Miller εργαζόταν βάσει ενός υπολογισμού του χρόνου, τον οποίο πίστευε ότι προσδιόριζε πως τα έτη του 1843 άρχιζαν στις 22 Μαρτίου 1843 και έληγαν στις 22 Μαρτίου 1844. Είχε θεωρήσει ότι οι τρεις προφητείες που τελικώς τοποθετήθηκαν επάνω στους δύο ιερούς πίνακες θα τερματίζονταν στο έτος 1843, και πίστευε ότι εκείνο το έτος έληγε στις 22 Μαρτίου 1844. Έσφαλλε σε δύο σημεία.

Οι τρεις προφητείες των 1335 ημερών του Δανιήλ δώδεκα, των 2520 ετών των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι και των 2300 ημερών του Δανιήλ οκτώ είχαν γίνει κατανοητές από τον Μίλλερ ως λήγουσες τον Μάρτιο του 1844. Ο Κύριος στη συνέχεια οδήγησε τον Σάμιουελ Σνόου όχι μόνο να κατανοήσει ότι οι προφητείες δεν έληγαν το 1843, αλλά το 1844· αλλά ο Σνόου άρχισε επίσης να εφαρμόζει τον Καραϊτικό υπολογισμό του χρόνου, ο οποίος δεν ήταν η εφαρμογή του χρόνου που είχε χρησιμοποιήσει ο Μίλλερ. Ο Μίλλερ είχε χρησιμοποιήσει τον ραββινικό/βασισμένο στην ισημερία υπολογισμό του χρόνου, ο οποίος όριζε το έτος από άνοιξη σε άνοιξη.

Όταν παρουσιάζαμε τις Δύο Πινακίδες του Αββακούμ, δεν είχαμε κατανοήσει αυτή την ιστορική πραγματικότητα και χρησιμοποιούσαμε την εμπειρία του Μίλλερ για να σημειώσουμε την 22α Μαρτίου 1844 ως την άφιξη του δευτέρου και την έναρξη του χρόνου της καθυστέρησης.

Κατανοούσα, και εξακολουθώ να κατανοώ, ότι η άφιξη εκείνου του αγγέλου αντιστοιχούσε στον καιρό κατά τον οποίο οι Προτεστάντες απέρριψαν το μήνυμα του Μίλλερ περί του πρώτου αγγέλου, και το ακόλουθο απόσπασμα ήταν το σημείο αναφοράς μου.

> «Τον Ιούνιο του 1842, ο κ. Μίλλερ έδωσε τον δεύτερο κύκλο των διαλέξεών του στην εκκλησία της οδού Κάσκο, στο Πόρτλαντ. Αισθανόμουν ότι ήταν μεγάλο προνόμιο να παρακολουθήσω αυτές τις διαλέξεις· διότι είχα περιπέσει σε αποθάρρυνση και δεν αισθανόμουν προετοιμασμένη να συναντήσω τον Σωτήρα μου. Αυτός ο δεύτερος κύκλος προκάλεσε πολύ μεγαλύτερη αναστάτωση στην πόλη από τον πρώτο. Με λίγες εξαιρέσεις, οι διάφορες ομολογίες έκλεισαν τις θύρες των εκκλησιών τους στον κ. Μίλλερ. Πολλοί λόγοι από διάφορους άμβωνες επιδίωκαν να εκθέσουν τα υποτιθέμενα φανατικά σφάλματα του ομιλητή· αλλά πλήθη ανήσυχων ακροατών παρευρίσκονταν στις συγκεντρώσεις του, και πολλοί δεν μπορούσαν να εισέλθουν στον οίκο. Τα εκκλησιάσματα ήταν ασυνήθιστα ήσυχα και προσεκτικά.» Life Sketches, 27.

Κατανόησα ότι το κλείσιμο των θυρών προς το μήνυμα του Μίλλερ σηματοδοτούσε την απαρχή της απορρίψεως του πρώτου αγγέλου, και, σε συμφωνία με την κατανόηση του Μίλλερ περί της ραββινικής/βασιζομένης επί της ισημερίας χρονολογήσεως, υπέθεσα ότι η 22α Μαρτίου 1844 σηματοδοτούσε τη λήξη του 1843. Η παρουσίαση του Μίλλερ στο Πόρτλαντ τον Ιούνιο του 1842 αποτελεί στην πραγματικότητα ένα waymark που προσδιορίζει μία προοδευτική απόρριψη, η οποία τελικώς ολοκληρώθηκε στις 18 Απριλίου 1844, αλλά κατά τον χρόνο των παρουσιάσεων δεν είχαμε αναγνωρίσει την εφαρμογή του τρόπου χρονολογήσεως των Καραϊτών από τον Samuel Snow.

Κατά την πρώτη παρουσίαση που αρχίσαμε να επιμελούμαστε κειμενικά, άρχισα να διακρίνω ότι όσα είχαν καταγραφεί τότε φαίνεται να αντιφάσκουν προς εκείνα που τώρα διδάσκουμε. Και αντιφάσκουν και δεν αντιφάσκουν. Πρόκειται απλώς για μια έμφαση στην προοδευτική άφιξη του δευτέρου αγγέλου, καθώς και για μια απεικόνιση της προοδευτικής αποσφράγισης αυτού του μηνύματος, όπως συνέβη επίσης στην ιστορία των Μιλλεριτών. Αυτή η διευκρινιστική σημείωση θα πρέπει να απευθυνθεί σε όσους σκανδαλίστηκαν από την ταύτισή μας της 19ης Απριλίου 1844 ως της πρώτης απογοήτευσης των Μιλλεριτών και από εκείνα που είχαν διδαχθεί στο παρελθόν.

> «Το πρώτο και το δεύτερο μήνυμα δόθηκαν το 1843 και το 1844, και τώρα βρισκόμαστε υπό τη διακήρυξη του τρίτου· αλλά και τα τρία μηνύματα πρέπει ακόμη να κηρύττονται. Είναι εξίσου ουσιώδες τώρα όσο ποτέ άλλοτε να επαναληφθούν σε εκείνους που αναζητούν την αλήθεια. Με την πένα και με τη φωνή οφείλουμε να ηχούμε τη διακήρυξη, παρουσιάζοντας τη σειρά τους και την εφαρμογή των προφητειών που μας φέρνουν στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Δεν μπορεί να υπάρξει τρίτο χωρίς το πρώτο και το δεύτερο. Αυτά τα μηνύματα οφείλουμε να τα δώσουμε στον κόσμο μέσω δημοσιευμάτων και διαλέξεων, παρουσιάζοντας, στη γραμμή της προφητικής ιστορίας, τα πράγματα που έγιναν και τα πράγματα που θα γίνουν». Selected Messages, βιβλίο 2, σ. 104.

Οι Δύο Πίνακες του Αββακούμ 1 από 95

Εισαγωγή στις Δύο Πινακίδες του Αββακούμ και στην Κραυγή του Μεσονυκτίου

Σε αυτή τη σειρά, θα εξετάσουμε τις δύο πλάκες τοῦ Ἀββακοὺμ—τὰ Διαγράμματα τοῦ 1843 καὶ τοῦ 1850—ἐπὶ παρατεταμένο χρονικὸ διάστημα. Θὰ ἀρχίσουμε θέτοντας στὴ θέση της τὴν Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου. Ὅπως ἀναφέρθηκε, μεγάλο μέρος τῶν ἀρχικῶν παρουσιάσεων θὰ ἀποτελέσει ἐπανάληψη γιὰ ἐκείνους ποὺ εἶναι ἐξοικειωμένοι μὲ αὐτὸ τὸ μῆνυμα· ἐπειδὴ ὅμως προετοιμάζουμε μιὰ σειρά ποὺ ἐνδέχεται νὰ μελετηθεῖ καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους νέους σὲ αὐτὸ τὸ μῆνυμα, πρέπει νὰ παραθέσουμε γι' αὐτοὺς ὁρισμένες βασικὲς ἰδέες. Θὰ ξεκινήσουμε μὲ τὴν Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου, ἐστιάζοντας σὲ μία πτυχή ποὺ βρίσκεται στὸ πρῶτο ὅραμα τῆς Ἔλλεν Γουάιτ. Ἂς διαβάσουμε τὴν πρώτη παράγραφο ἀπὸ τὸ Christian Experience and Teachings, σελίδα 57.

> Δεν πέρασε πολύς καιρός μετά την πάροδο του χρόνου το 1844 όταν μου δόθηκε το πρώτο μου δημόσιο όραμα. Επισκεπτόμουν την κυρία Haines στο Πόρτλαντ του Μέιν, μια αγαπητή αδελφή εν Χριστώ, της οποίας η καρδιά ήταν δεμένη με τη δική μου. Ήμασταν πέντε, όλες γυναίκες, γονατισμένες ήσυχα στο οικογενειακό θυσιαστήριο. Ενώ προσευχόμασταν, η δύναμη του Θεού ήλθε επάνω μου όπως ποτέ άλλοτε.

Αυτές οι πέντε γυναίκες, των οποίων οι καρδιές ήσαν συνδεδεμένες με την Αδελφή White, δεν εναντιώνοντο σε καμία εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού. Αξιοσημείωτο είναι ότι ήσαν όλες γυναίκες, αντιπροσωπεύοντας την εκκλησία, και ήσαν πέντε, πράγμα που μπορεί να θεωρηθεί ως οι πέντε φρόνιμες παρθένοι. Αυτό είναι απλώς μία παρατήρηση.

> Μου φαινόταν ότι ήμουν περιβαλλόμενη από φως και ότι υψωνόμουν ολοένα και περισσότερο από τη γη. Γύρισα να αναζητήσω τον λαό της προσδοκίας μέσα στον κόσμο, αλλά δεν μπόρεσα να τον βρω, όταν μια φωνή μού είπε: «Κοίτα πάλι και κοίτα λίγο ψηλότερα». Τότε σήκωσα τα μάτια μου και είδα μια ευθεία και στενή οδό, υψωμένη πολύ πάνω από τον κόσμο. Επάνω σ' αυτή την οδό ο λαός της Προσδοκίας πορευόταν προς την πόλη, η οποία βρισκόταν στο μακρινό άκρο της οδού. Είχαν ένα λαμπρό φως τοποθετημένο πίσω τους, στην αρχή της οδού, το οποίο ένας άγγελος μού είπε ότι ήταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου. Αυτό το φως έλαμπε σε όλο το μήκος της οδού και φώτιζε τα πόδια τους, ώστε να μη σκοντάψουν. Αν κρατούσαν τα μάτια τους προσηλωμένα στον Ιησού, ο οποίος βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους και τους οδηγούσε προς την πόλη, ήσαν ασφαλείς. Αλλά σύντομα μερικοί κουράστηκαν και είπαν ότι η πόλη απείχε πολύ ακόμη, και ότι ανέμεναν να είχαν ήδη εισέλθει σε αυτήν. Τότε ο Ιησούς τους ενθάρρυνε υψώνοντας τον ένδοξο δεξιό Του βραχίονα, και από τον βραχίονα Του έβγαινε ένα φως που κυμάτιζε πάνω από τη συνοδεία της προσδοκίας, και εκείνοι αναφώνησαν: «Αλληλούια!» Άλλοι, όμως, απερίσκεπτα αρνήθηκαν το φως που βρισκόταν πίσω τους και είπαν ότι δεν ήταν ο Θεός Εκείνος που τους είχε οδηγήσει έως εκεί. Το φως πίσω τους έσβησε, αφήνοντας τα πόδια τους σε απόλυτο σκοτάδι, και σκόνταψαν και έχασαν από τα μάτια τους τον σκοπό και τον Ιησού, και έπεσαν από την οδό κάτω, μέσα στον σκοτεινό και πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω.

Ο Ουίλλιαμ Μίλλερ και η Κραυγή του Μεσονυκτίου

Σε αυτή την πρώτη παρουσίαση, αφού θέσουμε ορισμένα σημεία, θα εξετάσουμε τη Διάσκεψη των Αντβεντιστών στο Λόου Χάμπτον τον Δεκέμβριο του 1844. Στη διάσκεψη αυτή συγκεντρώθηκαν ορισμένοι Μιλλεριτές, και ο Γουίλλιαμ Μίλλερ απέρριψε την κατανόηση της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η λογική εδώ είναι ότι αυτό το όραμα, ενώ αφορά όλους εμάς, προοριζόταν ιδιαιτέρως για τον Γουίλλιαμ Μίλλερ.

Κατά τον ίδιο εκείνο μήνα, ο Ουίλλιαμ Μίλλερ απέρριψε το φως που βρισκόταν πίσω τους—την Κραυγή του Μεσονυκτίου—πράγμα που θα τον οδηγούσε να πέσει από την οδό προς τον ασεβή κόσμο που βρισκόταν κάτωθεν. Θα εξετάσουμε τις συνέπειες αυτού. Τα ιστορικά τεκμήρια δείχνουν ότι όλοι οι Μιλλερίτες πίστευαν πως εκπλήρωναν την παραβολή των δέκα παρθένων· αυτό ήταν κοινώς γνωστό μεταξύ τους. Θα δείξουμε ότι ο Ουίλλιαμ Μίλλερ είχε κατανόηση του τι ήταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου. Ο Μίλλερ πίστευε ότι η Κραυγή του Μεσονυκτίου ήταν το άγγελμα της ώρας της κρίσεως των Δανιήλ 8:14 και Αποκάλυψις 14:6-9. Πίστευε ότι το μήνυμα το οποίο άρχισε να κηρύττει στις αρχές της δεκαετίας του 1830 ήταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου, «Ιδού, ο νυμφίος έρχεται», και ότι ο Ιησούς ερχόταν στον κόσμο ως ο νυμφίος.

Κατά το μεγαλύτερο μέρος της Μιλλεριτικής ιστορίας, πίστευαν ότι εκπλήρωναν την παραβολή των δέκα παρθένων, αλλά θεωρούσαν ότι η Κραυγή του Μεσονυκτίου περιέγραφε το μήνυμα που είχαν διακηρύξει. Ωστόσο, έως το καλοκαίρι του 1844, αναδύθηκε μια νέα και ορθή κατανόηση: η Κραυγή του Μεσονυκτίου ήταν το κίνημα του Εβδόμου Μηνός, με τον Ιησού να αναμένεται να έλθει τη δέκατη ημέρα του εβδόμου μηνός. Αυτή ήταν η αληθινή Κραυγή του Μεσονυκτίου. Όταν ο Μίλλερ απέρριψε την αληθινή Κραυγή του Μεσονυκτίου τον Δεκέμβριο του 1844, απέρριπτε την ιστορία του καλοκαιριού του 1844 και επανερχόταν στην προγενέστερη θέση του, ότι επρόκειτο απλώς για το γενικό μήνυμα της δεκαετίας του 1830. Η κατανόηση της δυναμικής της Κραυγής του Μεσονυκτίου είναι καίριας σημασίας. Εάν δεν κατανοείτε το 2520 όπως το κατανοούσαν οι Μιλλερίτες, δεν μπορείτε να κατανοήσετε την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Εάν δεν μπορείτε να κατανοήσετε την Κραυγή του Μεσονυκτίου όπως την κατανοούσαν οι Μιλλερίτες, εκπίπτετε από την οδό προς τον πονηρό κόσμο κάτω.

Σε αυτή την παρουσίαση, θα αρχίσουμε με ορισμένες αλήθειες επάνω στο διάγραμμα, οι οποίες απορρίπτονται ανοιχτά από τον Αντβεντισμό σήμερα. Το Βιβλικό Ερευνητικό Ινστιτούτο της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας και οι περισσότεροι Αντβεντιστές θεολόγοι απορρίπτουν το 2520. Θα εξετάσουμε αυτό το ζήτημα βιβλικώς καθώς προχωρούμε, αλλά αρχικά θα δείξουμε ότι η Έλλεν Γουάιτ υποστηρίζει πλήρως το 2520. Το Ινστιτούτο και οι περισσότεροι θεολόγοι απορρίπτουν επίσης την κατανόηση των πρωτοπόρων σχετικά με το Διαρκές. Θα δείξουμε ότι η απόρριψη της κατανόησης των πρωτοπόρων ότι το Διαρκές είναι ο παγανισμός συνιστά απόρριψη του Πνεύματος της Προφητείας. Το Ινστιτούτο απορρίπτει επίσης δημοσίως την κατανόηση των πρωτοπόρων σχετικά με τις σάλπιγγες — την Πέμπτη και την Έκτη Σάλπιγγα. Θα αρχίσουμε δείχνοντας ότι η απόρριψη της κατανόησης των πρωτοπόρων σχετικά με τις σάλπιγγες συνιστά απόρριψη του Πνεύματος της Προφητείας.

Σήμερα, οι περισσότεροι Αντβεντιστές είναι, στην καλύτερη περίπτωση, ασαφείς σχετικά με το 1290 και το 1335. Χωρίς την κατανόηση των πρωτοπόρων για το 1335, δεν υπάρχει καμία βιβλική δικαιολόγηση για την ταύτιση του χρόνου αναμονής που άρχισε στις 22 Μαρτίου 1844. Χωρίς την

κατανόηση του χρόνου αναμονής, δεν μπορεί κανείς να συλλάβει τη δυναμική της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Χωρίς την κατανόηση της Κραυγής του Μεσονυκτίου, αποπίπτει κανείς από την οδό προς τον κάτωθι πονηρό κόσμο. Θα παρουσιάσουμε αυτές τις αλήθειες στο διάγραμμα υπό το φως της σαφούς επικύρωσης του Πνεύματος της Προφητείας, και έπειτα θα τις αναλύσουμε από τον Λόγο του Θεού. Πρώτα, όμως, χρειάζεται να δούμε τι περιέβαλλε την ιστορία των Μιλλεριτών και τι παρήγαγε την Κραυγή του Μεσονυκτίου.

Η ιστορία των Μιλλεριτών και η άφιξη του πρώτου αγγέλου

Αρχίζουμε με τον Uriah Smith από το έργο Thoughts on Daniel and Revelation, σελίδα 521, για να δείξουμε την ιστορία των Μιλλεριτών και να εξετάσουμε το 1798. Ο Uriah Smith γράφει: «Η χρονολογία των γεγονότων της Αποκάλυψης 10 βεβαιώνεται περαιτέρω από το γεγονός ότι αυτός ο άγγελος είναι ταυτόσημος με τον πρώτο άγγελο της Αποκάλυψης 14». Στην Αποκάλυψη 10, ένας ισχυρός άγγελος καταβαίνει από τον ουρανό, έχοντας στο χέρι του ένα μικρό βιβλίο ανοιγμένο. Η Ellen White μάς πληροφορεί ότι αυτός ο ισχυρός άγγελος είναι ο Ιησούς Χριστός, και το μικρό βιβλίο είναι το Βιβλίο του Δανιήλ. Προς το τέλος του δεκάτου κεφαλαίου, λέγεται στον Ιωάννη να φάγει το μικρό βιβλίο, το οποίο θα είναι γλυκό στο στόμα του και πικρό στην κοιλία του. Ο Ιωάννης αντιπροσωπεύει την ιστορία των Μιλλεριτών, όπου το μήνυμα του Δανιήλ είναι γλυκό, αλλά οδηγεί σε πικρή απογοήτευση. Ο ισχυρός άγγελος της Αποκάλυψης 10, σύμφωνα με τους πρωτοπόρους, είναι ο πρώτος άγγελος της Αποκάλυψης 14 — είναι ο ίδιος άγγελος.

Συχνά δεν αφιερώνουμε πολύ χρόνο στο να είμαστε συγκεκριμένοι σχετικά με αυτούς τους αγγέλους στην Αποκάλυψη, αλλά θα έπρεπε. Ο ισχυρός άγγελος στην Αποκάλυψη 10 είναι επίσης ο άγγελος τον οποίο ο William Miller πίστευε ότι εκπλήρωνε την Κραυγή του Μεσονυκτίου, επιτελώντας το έργο του πρώτου αγγέλου της Αποκάλυψης 14: «Φοβήθητε τον Θεόν και δότε εις Αυτόν δόξαν, διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού». Η ώρα της κρίσεώς Του αναφέρεται στο Δανιήλ 8:14. Αυτοί οι άγγελοι προσδιορίζουν διαφορετικές πτυχές του έργου που επιτελέσθηκε.

Επανερχόμενοι στον Ουρία Σμιθ: «Η χρονολογία των γεγονότων της Αποκάλυψης 10 προσδιορίζεται περαιτέρω από το γεγονός ότι αυτός ο άγγελος είναι ταυτόσημος με τον πρώτο άγγελο της Αποκάλυψης 14». Εξηγεί τι είναι εκείνο που τους συνδέει: αμφότεροι έχουν ένα ιδιαίτερο μήνυμα να διακηρύξουν, αμφότεροι εκφέρουν τη διακήρυξή τους με δυνατή φωνή, αμφότεροι χρησιμοποιούν παρόμοια γλώσσα αναφερόμενοι στον Δημιουργό, και αμφότεροι αναγγέλλουν χρόνο — ο ένας ομνύοντας ότι χρόνος πλέον δεν θα υπάρχει, και ο άλλος διακηρύσσοντας ότι ήλθε η ώρα της κρίσεως του Θεού. Το μήνυμα της Αποκάλυψης 14:6 τοποθετείται στην παρούσα πλευρά της ενάρξεως του καιρού του τέλους.

Ο Ουρία Σμιθ δηλώνει ότι ο καιρός του τέλους είναι το 1798, και το μήνυμα της Αποκάλυψης 14 έρχεται έπειτα από αυτό. Γράφει: «Αλλά το μήνυμα της Αποκάλυψης 14:6 τοποθετείται εντεύθεν της ενάρξεως του καιρού στο τέλος. Είναι διακήρυξη ότι έχει έλθει η ώρα της κρίσεως του Θεού, και ως εκ τούτου πρέπει να έχει την εφαρμογή του στην τελευταία γενεά. Ο Παύλος δεν εκήρυξε ότι έχει έλθει η ώρα της κρίσεως. Ο Λούθηρος και οι συνεργοί του δεν το εκήρυξαν. Ο Παύλος διελέγετο περί κρίσεως μελλούσης, αορίστως μελλοντικής, και ο Λούθηρος την τοποθετούσε

τουλάχιστον τριακόσια έτη μακράν από την εποχή του. Επιπλέον, ο Παύλος προειδοποιεί την εκκλησία εναντίον οποιουδήποτε τέτοιου κηρύγματος, ότι δηλαδή έχει έλθει η ώρα της κρίσεως του Θεού, έως κάποιον ορισμένο καιρό». Στο 2 Θεσσαλονικείς 2:1-3, ο Παύλος λέγει ότι η ημέρα του Χριστού δεν είναι εγγύς, έως ότου έλθει πρώτα η αποστασία και αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας. Ο Παύλος εισάγει τον άνθρωπο της αμαρτίας, το μικρό κέρας, τον παπισμό, και καλύπτει με προειδοποίηση ολόκληρη την περίοδο της υπεροχής του, η οποία διήρκεσε 1260 έτη, λήγοντας το 1798.

Το 1798, ο περιορισμός κατά της διακηρύξεως ότι η ημέρα του Χριστού ήταν πλησίον έπαυσε. Ο καιρός του τέλους άρχισε, και η σφραγίδα αφαιρέθηκε από το μικρό βιβλίο. Έκτοτε, ο άγγελος της Αποκαλύψεως 14 εξήλθε. Ο Uriah Smith λέγει: «Αν θέλετε να το δείτε», από το 1798, το μήνυμα του πρώτου αγγέλου έχει εξέλθει. Το 1798, ο πρώτος άγγελος της Αποκαλύψεως 14 εμφανίζεται μέσα στην ιστορία—αυτή είναι η κατανόηση των πρωτοπόρων. Έκτοτε, ο άγγελος της Αποκαλύψεως 14 έχει διακηρύξει ότι ήλθε η ώρα της κρίσεως του Θεού, και ο άγγελος του δεκάτου κεφαλαίου έλαβε τη θέση του επάνω στη θάλασσα και στη γη, ομνύοντας ότι χρόνος δεν θα υπάρχει πλέον. Η ταυτότητά τους είναι αδιαμφισβήτητη. Όλα τα επιχειρήματα που τοποθετούν τον έναν ισχύουν και για τον άλλον. Η παρούσα γενεά γίνεται μάρτυς της εκπληρώσεως αυτών των δύο προφητειών. Στο κήρυγμα της δευτέρας παρουσίας, ιδιαιτέρως από το 1840 έως το 1844, άρχισε η πλήρης και λεπτομερής εκπλήρωσή τους.

Ο Smith σημειώνει τα έτη 1840 και 1844 σε αναφορά προς τον πρώτο άγγελο της Αποκάλυψης 14, ο οποίος αφίχθη το 1798, αλλά επίσης τοποθετεί τον πρώτο άγγελο στο 1840, όταν το μήνυμα ενδυναμώνεται. Στο κήρυγμα της παρουσίας, ιδιαιτέρως από το 1840 έως το 1844, άρχισε η πλήρης εκπλήρωσή τους. Η θέση του αγγέλου με το ένα πόδι επάνω στη θάλασσα και το άλλο επάνω στη γη δηλώνει την ευρεία έκταση της διακηρύξεώς του. Το μήνυμα θα διέσχιζε τον ωκεανό και θα εκτεινόταν σε διάφορα έθνη, και πράγματι η διακήρυξη της παρουσίας έφθασε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου. Από το 1840, το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, σύμφωνα με την Ellen White, μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου. Αυτό εκπληρώθηκε όταν η αρχή ημέρας-έτους της βιβλικής προφητείας επιβεβαιώθηκε με την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Δεν ασχολούμαστε στο παρόν σημείο με τις λεπτομέρειες, αλλά θέτουμε το πλαίσιο για τη Μιλλεριτική ιστορία και τη δυναμική της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Κομβικά Ιστορικά Γεγονότα: 1833 και η Πτώση των Άστρων

Το 1833 συνέβη η πτώση των αστέρων. Η Έλλεν Γουάιτ σχολιάζει στο βιβλίο Η Μεγάλη Διαμάχη, σελίδα 333: «Το 1833, δύο χρόνια αφότου ο Μίλλερ άρχισε να παρουσιάζει δημόσια τις αποδείξεις της επικείμενης έλευσης του Χριστού, εμφανίσθηκε το τελευταίο από τα σημεία που είχε υποσχεθεί ο Σωτήρας ως ενδείξεις της δευτέρας παρουσίας Του. Ο Ιησούς είπε: “Τα άστρα θέλουσι πέσει από του ουρανού”. Ματθαίος 24:29. Και ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη διακήρυξε, καθώς έβλεπε σε όραμα τις σκηνές που επρόκειτο να προαναγγείλουν την ημέρα του Θεού: “Και οι αστέρες του ουρανού έπεσαν εις την γην, καθώς συκή βάλλει τους ολύνθους αυτής, σειομένη υπό ανέμου μεγάλου”. Αποκάλυψη 6:13. Η προφητεία αυτή έλαβε εντυπωσιακή και επιβλητική εκπλήρωση στη μεγάλη βροχή διαττόντων της 13ης Νοεμβρίου 1833».

Η μαρτυρία του William Miller αφηγείται: «Το Σάββατο, μετά το πρόγευμα —το καλοκαίρι του 1833— κάθισα στο γραφείο μου για να εξετάσω κάποιο ζήτημα, και καθώς σηκώθηκα για να βγω στην εργασία μου, ήλθε μέσα μου με μεγαλύτερη δύναμη από ποτέ: "Πήγαινε και πες το στον κόσμο." Η εντύπωση ήταν τόσο αιφνίδια και ήλθε με τέτοια δύναμη, ώστε κατακάθισα πάλι στην καρέκλα μου λέγοντας: "Δεν μπορώ να πάω, Κύριε." "Γιατί όχι;" φάνηκε να είναι η απάντηση, και τότε πρόβαλαν όλες οι δικαιολογίες μου, η έλλειψη ικανότητάς μου· όμως η αγωνία μου έγινε τόσο μεγάλη, ώστε συνήψα επίσημη διαθήκη με τον Θεό ότι, αν Εκείνος άνοιγε τον δρόμο, θα πήγαινα και θα επιτελούσα το καθήκον μου προς τον κόσμο. "Τι εννοείς με το να ανοίξει ο δρόμος;" φάνηκε να έρχεται σε μένα. Λοιπόν, είπα, αν λάβω πρόσκληση να μιλήσω δημόσια σε οποιονδήποτε τόπο, θα πάω και θα τους πω όσα βρίσκω στη Βίβλο σχετικά με την έλευση του Κυρίου. Αμέσως όλο το βάρος μου έφυγε. Και χάρηκα που πιθανότατα δεν θα καλούμουν κατ' αυτόν τον τρόπο· διότι ποτέ δεν είχα λάβει τέτοια πρόσκληση, οι δοκιμασίες μου δεν ήταν γνωστές, και είχα ελάχιστη προσδοκία ότι θα προσκαλούμουν σε οποιοδήποτε πεδίο εργασίας. Περίπου μισή ώρα μετά από αυτό, πριν ακόμη φύγω από το δωμάτιο, μπήκε μέσα ένας γιος του κ. Guilford από τη Δρέσδη, περίπου δεκαέξι μίλια από την κατοικία μου, και είπε ότι ο πατέρας του τον είχε στείλει για μένα και επιθυμούσε να πάω στο σπίτι του μαζί του, υποθέτοντας ότι θα ήθελε να με δει για κάποια υπόθεση. Τον ρώτησα τι ήθελε. Μου απάντησε ότι την επόμενη ημέρα δεν θα υπήρχε κήρυγμα στην εκκλησία τους και ότι ο πατέρας του επιθυμούσε να έρθω και να μιλήσω στον λαό σχετικά με το θέμα της έλευσης του Κυρίου. Αμέσως θύμωσα με τον εαυτό μου επειδή είχα συνάψει τη διαθήκη που είχα συνάψει. Επαναστάτησα αμέσως εναντίον του Κυρίου και αποφάσισα να μην πάω. Άφησα το αγόρι χωρίς να του δώσω καμία απάντηση και αποσύρθηκα με μεγάλη αγωνία σε ένα κοντινό άλσος. Εκεί αγωνίστηκα με τον Κύριο επί περίπου μία ώρα, προσπαθώντας να απαλλαγώ από τη διαθήκη που είχα συνάψει μαζί Του, αλλά δεν μπορούσα να βρω καμία ανακούφιση. Εντυπώθηκε στη συνείδησή μου: "Θα συνάψεις διαθήκη με τον Θεό και θα την παραβείς τόσο σύντομα;" και η υπερβολική αμαρτωλότητα μιας τέτοιας πράξης με κατέκλυσε. Τελικά υπέταξα τον εαυτό μου και υποσχέθηκα στον Κύριο ότι, αν με στήριζε, θα πήγαινα, εμπιστευόμενος σε Εκείνον να μου δώσει χάρη και ικανότητα να εκτελέσω όλα όσα θα απαιτούσε από μένα. Επέστρεψα στο σπίτι και βρήκα το αγόρι να περιμένει ακόμη. Έμεινε έως μετά το μεσημβρινό γεύμα, και επέστρεψα μαζί του στη Δρέσδη.» Έτσι ο Miller, το καλοκαίρι του 1833, άρχισε να παρουσιάζει δημόσια το μήνυμα. Τον Δεκέμβριο του 1833, η πτώση των αστέρων προσέδωσε επισημότητα στο μήνυμά του.

1840: Η Εκπλήρωση της Προφητείας και η Οθωμανική Αυτοκρατορία

Το 1840, η Έλλεν Γ. Ουάιτ σχολιάζει μια αξιοσημείωτη εκπλήρωση προφητείας. Το χωρίο αυτό αποτελεί συχνά αντικείμενο αμφισβήτησης στο Πνεύμα της Προφητείας, με ορισμένους να υποστηρίζουν ότι ο Ουράια Σμιθ το παρενέβαλε στο The Great Controversy, πλην όμως τα επιχειρήματα αυτά είναι αβάσιμα. Αναφέρεται στην ακολουθία των προφητικών εκπληρώσεων που οδήγησαν έως το 1840, περιλαμβανομένης της πτώσης των αστέρων και της Σκοτεινής Ημέρας. Γράφει: «Κατά το έτος 1840, μια ακόμη αξιοσημείωτη εκπλήρωση προφητείας προκάλεσε ευρύτατο ενδιαφέρον».

Αυτή αναφέρεται στη βιβλική προφητεία, όχι απλώς σε μια ανθρώπινη πρόβλεψη του Τζόσαϊα Λιτς. Δύο χρόνια νωρίτερα, ο Τζόσαϊα Λιτς, εξέχων λειτουργός που κήρυττε τη δευτέρα παρουσία, είχε δημοσιεύσει μια ερμηνευτική έκθεση της Αποκάλυψης 9, προλέγοντας την πτώση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, αυτή η δύναμη επρόκειτο να καταβληθεί στις 11 Αυγούστου 1840. Κατά τον καθορισμένο χρόνο, η Τουρκία, μέσω των πρεσβευτών της, δέχθηκε την προστασία των Συμμαχικών Δυνάμεων της Ευρώπης και έτσι έθεσε τον εαυτό της υπό τον έλεγχο χριστιανικών εθνών. Το γεγονός εκπλήρωσε ακριβώς την πρόβλεψη. Όταν αυτό έγινε γνωστό, πλήθη πείσθηκαν για την ορθότητα των αρχών της προφητικής ερμηνείας που είχε υιοθετήσει ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του, και δόθηκε μια θαυμαστή ώθηση στο Αντβεντιστικό κίνημα. Άνδρες μορφώσεως και κύρους ενώθηκαν με τον Μίλλερ στο να κηρύττουν και να δημοσιεύουν τις απόψεις του, και από το 1840 έως το 1844 το έργο εξαπλώθηκε ταχέως.

Ο Ουρίας Σμιθ μάς είχε πει ότι ο πρώτος άγγελος της Αποκαλύψεως 14 έφθασε το 1798, όμως είναι ο ίδιος άγγελος με τον άγγελο της Αποκαλύψεως 10. Στην Αποκάλυψη 10, ο Ιωάννης λαμβάνει την εντολή να πάρει το μικρό βιβλίο από το χέρι του αγγέλου και να το φάγει, και αυτό θα γίνει γλυκύ στο στόμα του. Το Μιλλεριτικό μήνυμα έγινε γλυκύ στις 11 Αυγούστου 1840, έπειτα από δύο έτη κατά τα οποία προέλεγαν την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας βάσει της αρχής ημέρα-έτος της βιβλικής προφητείας. Όταν το γεγονός εκπληρώθηκε με ακρίβεια, το μήνυμα που είχαν διακηρύξει έγινε γλυκύ στο στόμα τους.

Στις 11 Αυγούστου 1840, το μήνυμα έγινε γλυκύ στο στόμα τους. Στον Ιωάννη λέγεται να λάβει το μικρό βιβλίο από το χέρι του αγγέλου που έχει καταβεί. Ο άγγελος καταβαίνει στις 11 Αυγούστου 1840, και αυτός ο άγγελος της Αποκάλυψης 10 είναι ο ίδιος με τον πρώτο άγγελο της Αποκάλυψης 14. Ο άγγελος της Αποκάλυψης 14 έρχεται το 1798, στον καιρό του τέλους, αλλά το μήνυμά του ενδυναμώνεται το 1840. Η Έλλεν Ουάιτ λέει ότι, όταν το γεγονός έγινε γνωστό, πλήθη πείσθηκαν για την ορθότητα των αρχών της προφητικής ερμηνείας που είχαν υιοθετήσει ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του. Από τη δεκαετία του 1930, αρχίζοντας το 1919 αλλά ιδιαιτέρως στη δεκαετία του 1930, ο Αντβεντισμός έχει απορρίψει τους κανόνες της προφητικής ερμηνείας που είχαν υιοθετήσει ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του — οι κανόνες αυτοί όντας η μέθοδος της μελέτης της Βίβλου διά παραθεμάτων αποδείξεως.

Το Διάγραμμα του 1843 και ο Χρόνος της Καθυστέρησης

Το επόμενο ορόσημο στην ιστορία είναι το διάγραμμα του 1843, το οποίο συντάχθηκε τον Μάιο του 1842. Η Έλεν Ουάιτ λέει: «Είδα ότι το διάγραμμα του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να αλλοιωθεί, ότι οι αριθμοί ήταν όπως Αυτός τους ήθελε, και ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυβε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μην μπορεί να το δει έως ότου αποσυρθεί το χέρι Του». Αυτό το διάγραμμα είναι ένα προφητικό ορόσημο, το οποίο συντάχθηκε τον Μάιο του 1842. Τον Ιούνιο του 1842, οι Προτεσταντικές εκκλησίες έκλεισαν τις θύρες τους και φθάνει ο δεύτερος άγγελος.

Από τις Testimonies, τόμος πρώτος, σελίδα 21: «Τον Ιούνιο του 1842, ο κ. Μίλλερ έδωσε τη δεύτερη σειρά διαλέξεών του στην Εκκλησία της οδού Κάσκο, στο Πόρτλαντ του Μέιν. Με λίγες

εξαιρέσεις, οι διάφορες ομολογίες έκλεισαν τις θύρες των εκκλησιών τους στον κ. Μίλλερ.» Η Έλλεν Γουάιτ μάς πληροφορεί ότι, ως Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, θα πρέπει να μάθουμε να συλλογιζόμαστε από την αιτία προς το αποτέλεσμα. Η αιτία που οδήγησε τις Προτεσταντικές εκκλησίες να κλείσουν τις θύρες τους ήταν η εισαγωγή αυτού του πίνακα. Όταν ο πίνακας αυτός παρουσιάσθηκε τον Μάιο, οι Προτεσταντικές εκκλησίες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι οι Μιλλερίτες ήταν παραπλανημένοι φανατικοί.

Ακολουθεί η πρώτη απογοήτευση. Από το The Great Controversy, σελίδα 393: «Ήδη από το 1842, η εντολή που δόθηκε σε αυτή την προφητεία, να γραφεί το όραμα και να γίνει σαφές επάνω σε πινακίδες, ώστε να τρέχει εκείνος που το διαβάζει, είχε οδηγήσει τον Charles Fitch στην προετοιμασία ενός προφητικού διαγράμματος για την απεικόνιση των οραμάτων του Δανιήλ και της Αποκάλυψης.» Ο Charles Fitch, ο οποίος πέθανε λίγο πριν από τη Μεγάλη Απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844, χρησιμοποιήθηκε από τον Κύριο σε αυτή την ιστορία. Αυτός ετοίμασε το διάγραμμα, το οποίο δημοσιεύθηκε τον Μάιο του 1842.

Η δημοσίευση αυτού του διαγράμματος θεωρήθηκε ως εκπλήρωση της εντολής του Αββακούμ. Κανείς, όμως, δεν παρατήρησε μια φαινομενική καθυστέρηση στην εκπλήρωση της οράσεως. Χρόνος αναμονής παρουσιάζεται στην ίδια προφητεία. Μετά την απογοήτευση, αυτή η Γραφή φάνηκε σημαντική: «Διότι η όρασις είναι ακόμη διά καιρόν ωρισμένον, αλλά εν τω τέλει θέλει λαλήσει και δεν θέλει ψευσθή· αν και βραδύνη, πρόσμενε αυτήν, διότι βεβαίως θέλει ελθεί, δεν θέλει χρονίσει. Ο δίκαιος θέλει ζήσει εκ πίστεως». Ο χρόνος αναμονής είναι η πρώτη απογοήτευση, η οποία έρχεται στις 22 Μαρτίου 1844. Οι Μιλλερίτες προέλεγαν το τέλος του κόσμου το 1843, χρησιμοποιώντας τη βιβλική χρονολόγηση. Όταν ο Κύριος δεν είχε έλθει έως τότε, η πρώτη απογοήτευση επήλθε στις 22 Μαρτίου 1844. Αυτός είναι ο χρόνος αναμονής.

Αυτή είναι η περίοδος της καθυστέρησης στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο Αββακούμ 2 και στο Δανιήλ 12. Το Δανιήλ 12:11 λέει: «Και από του καιρού καθ' ον η παντοτινή θυσία αφαιρεθή…» Οι πρωτοπόροι κατενόησαν ότι ο παγανισμός υποτάχθηκε το 508, όταν ο Κλόβις νίκησε τους Βησιγότθους. Από τον καιρό που αφαιρείται ο παγανισμός και εγκαθίσταται ο παπισμός (τριάντα έτη αργότερα, το 538), θα υπάρξουν 1290 ημέρες. Το επόμενο εδάφιο λέει: «Μακάριος ο υπομένων και φθάνων εις τας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ημέρας.» Το 508 συν 1335 ισούται με 1843. «Μακάριος όστις φθάνει εις το 1843.» Οι 1335 σηματοδοτούν την περίοδο της καθυστέρησης, λέγοντας: «Μακάριος ο υπομένων και φθάνων εις το 1843.» Εάν διατηρείτε την κατανόηση των πρωτοπόρων περί της παντοτινής θυσίας, όπως κάνει και η Έλλεν Γουάιτ, αυτό είναι σαφές.

Προς περαιτέρω διευκρίνιση, το Ησαΐας 30:18 λέει: «Διὰ τοῦτο θέλει προσμένει ὁ Κύριος». Εδώ, ο Κύριος είναι ο νυμφίος στην παραβολή των δέκα παρθένων, και βραδύνει. «Καὶ διὰ τοῦτο θέλει βραδύνει ὁ νυμφίος, ἵνα σᾶς ελεήσῃ, καὶ διὰ τοῦτο θέλει ὑψωθῇ, ἵνα σᾶς σπλαγχνισθῇ· διότι ὁ Κύριος εἶναι Θεὸς κρίσεως. Μακάριοι πάντες οἱ προσμένοντες αὐτόν.» Αυτό αντιστοιχεί στο Δανιήλ 12:12: «Μακάριος ὁ ἀναμένων καὶ φθάνων εἰς τὰ 1335». Ο νυμφίος βραδύνει στις 22 Μαρτίου 1844. Υπάρχει μία ευλογία συνδεδεμένη με το να φθάσει κανείς στην πρώτη απογοήτευση και κατόπιν να περιμένει. Όταν φθάσεις εδώ, πρέπει να περιμένεις. Τι περιμένεις; Το Αββακούμ 2:3 λέει: «Διότι ἡ ὅρασις εἶναι ἔτι διὰ καιρὸν ὡρισμένον, ἀλλ' ἐν τῷ τέλει θέλει

λαλήσει καὶ οὐχὶ ψευσθῇ· καὶ ἐὰν βραδύνῃ, πρόσμενε αὐτήν.» Η ευλογία τοῦ να φθάσει κανείς εἰς τὰ 1335 είναι η ευλογία τοῦ να φθάσει σε αυτή την ιστορία, όπου ο Κύριος θα εκπληρώσει την Κραυγή του Μεσονυκτίου.

Δεν θα επιτραπεί σε όλους να συμμετάσχουν στην Κραυγή του Μεσονυκτίου. Μερικοί πορεύθηκαν μαζί με τους Μιλλερίτες όχι εξαιτίας της δικής τους προσωπικής εμπειρίας με τον Ιησού Χριστό ή της προσωπικής μελέτης του Λόγου του Θεού, αλλά από φόβο. Πριν φθάσει η Κραυγή του Μεσονυκτίου, ο Κύριος διαχωρίζει αυτούς τους αδελφούς από το κίνημα. Η πρώτη απογοήτευση αποτελεί μέρος της διαδικασίας που προετοιμάζει για την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Σύμφωνα με την Έλλεν Ουάιτ, εάν δεν το κατανοήσουμε αυτό, πέφτουμε από την οδό προς τον πονηρό κόσμο που βρίσκεται κάτω.

Η Ενδυνάμωση του Αγγέλματος του Δευτέρου Αγγέλου

Από τα Early Writings, σελίδα 238: «Προς το τέλος του μηνύματος του δευτέρου αγγέλου, είδα ένα μεγάλο φως από τον ουρανό να λάμπει επάνω στον λαό του Θεού. Οι ακτίνες αυτού του φωτός φαίνονταν λαμπρές όπως ο ήλιος, και άκουσα φωνές αγγέλων να κράζουν: "Ιδού, έρχεται ο νυμφίος."» Αυτή ήταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου, η οποία επρόκειτο να δώσει δύναμη στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου. Οι πρωτοπόροι κατανοούσαν ότι το μήνυμα του πρώτου αγγέλου έφθασε το 1798, αλλά ενδυναμώθηκε με την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας το 1840. Όλα τα μηνύματα φθάνουν σε ένα σημείο του χρόνου και κατόπιν ενδυναμώνονται. Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου φθάνει στις 22 Μαρτίου 1844, όταν οι Προτεσταντικές εκκλησίες έκλεισαν τις θύρες τους απέναντι στο Μιλλεριτικό μήνυμα. Η Κραυγή του Μεσονυκτίου ενδυναμώνει το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου. Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου φθάνει στις 22 Οκτωβρίου 1844 και ενδυναμώνεται όταν ο ισχυρός άγγελος της Αποκάλυψης 18 ενώνεται με αυτό. Κάθε μήνυμα φθάνει μέσα στην ιστορία και κατόπιν ενδυναμώνεται. Αυτό είναι σημαντικό να κατανοηθεί.

Η Κραυγή του Μεσονυκτίου έδωσε δύναμη στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου. Άγγελοι απεστάλησαν από τον ουρανό για να αφυπνίσουν τους αποκαρδιωμένους αγίους και να τους προετοιμάσουν για το μεγάλο έργο που βρισκόταν ενώπιόν τους. Οι πλέον χαρισματικοί άνδρες δεν ήσαν οι πρώτοι που έλαβαν αυτό το μήνυμα. Ο Γουίλλιαμ Μίλλερ δεν ήταν ο πρώτος που έλαβε αυτό το μήνυμα· τουναντίον, ήταν ο τελευταίος που το έλαβε. Ήταν ο πλέον ικανός στην κατανόηση του μηνύματος, ενώ ο Σάμιουελ Σνόου ήταν ο πρώτος. Εκείνοι που προηγουμένως είχαν ηγηθεί στο έργο ήσαν οι τελευταίοι που το έλαβαν και συνέβαλαν στην ενίσχυση της κραυγής. Ιστορικώς, ο τελευταίος που αποδέχθηκε το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου ήταν ο Γουίλλιαμ Μίλλερ.

Από το The Great Controversy, 376: Κατά την ενδυνάμωση της Κραυγής του Μεσονυκτίου, περίπου 50.000 εγκατέλειψαν τις εκκλησίες. Εφόσον το έργο του Μίλλερ έτεινε να οικοδομεί τις εκκλησίες, αρχικά αντιμετωπίσθηκε με εύνοια· όμως, καθώς οι λειτουργοί και οι θρησκευτικοί ηγέτες αποφάσισαν εναντίον της δοξασίας της Παρουσίας και επιθύμησαν να καταπνίξουν κάθε αναστάτωση επί του θέματος, εναντιώθηκαν σε αυτό από τον άμβωνα και αρνήθηκαν στα μέλη τους το προνόμιο να παρακολουθούν το κήρυγμα περί της δευτέρας παρουσίας ή ακόμη και να

ομιλούν για την ελπίδα τους στις κοινωνικές συναθροίσεις. Οι ηγέτες στην Εκκλησία των Αντβεντιστών σήμερα, οι οποίοι απαγορεύουν τη διδασκαλία αυτού του μηνύματος στην εκκλησία και ακόμη και σε ιδιωτικές οικίες, προεικονίζονται εδώ στο κίνημα των Μιλλεριτών.

Οι πιστοί βρέθηκαν μέσα σε μεγάλη δοκιμασία και αμηχανία. Αγαπούσαν τις εκκλησίες τους και ήταν απρόθυμοι να αποχωριστούν από αυτές· αλλά καθώς έβλεπαν τη μαρτυρία του λόγου του Θεού να καταπνίγεται και το δικαίωμά τους να ερευνούν τις προφητείες να τους αρνείται, αισθάνονταν ότι η πίστη προς τον Θεό τούς απαγόρευε να υποταχθούν. Εκείνοι που επιδίωκαν να αποκλείσουν τη μαρτυρία του λόγου του Θεού δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ότι αποτελούσαν την Εκκλησία του Χριστού. Γι' αυτό, αισθάνονταν δικαιολογημένοι να αποχωριστούν από την προηγούμενη εκκλησιαστική τους σύνδεση. Το καλοκαίρι του 1844, περίπου 50.000 αποσύρθηκαν από τις εκκλησίες.

Η Κατανόηση του Μίλλερ και η Αληθινή Κραυγή του Μεσονυκτίου

Από το βιβλίο του Πρεσβυτέρου Damsteegt, *Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission*, ο Μίλλερ πίστευε ότι η διακήρυξη του Δανιήλ 8:14 και του πρώτου αγγέλου της Αποκάλυψης 14 ήταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου — «Ιδού, ο νυμφίος έρχεται». Πίστευε ότι το μήνυμα αυτό προσδιόριζε τη δεύτερη έλευση του Χριστού. Ο Μίλλερ θεωρούσε ότι ολόκληρη η ιστορία ήταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου, αλλά η Έλλεν Γουάιτ δηλώνει ότι η Κραυγή του Μεσονυκτίου εκπληρώθηκε σε ένα συγκεκριμένο χρονικό σημείο. Ο Σάμιουελ Σνόου έδωσε στην παρουσίασή του τον τίτλο «Η Αληθινή Κραυγή του Μεσονυκτίου», για να τη διακρίνει από τη μιλλεριτική διδασκαλία ότι η Κραυγή του Μεσονυκτίου ήταν το γενικό μήνυμα.

Οι πλέον πνευματικοί έλαβαν πρώτοι το μήνυμα, και εκείνοι που προηγουμένως είχαν ηγηθεί στο έργο ήταν οι τελευταίοι που το δέχθηκαν και συνέβαλαν στην ενίσχυση της κραυγής. Ο William Miller, ο οποίος είχε ηγηθεί του έργου από το 1833 και έπειτα, πάλεψε με το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής όταν αυτό ήλθε τον Αύγουστο του 1844. Ήταν αβέβαιος ως προς τον αποχωρισμό από τις εκκλησίες και επί πολλά έτη δίδασκε μιαν άλλη κατανόηση της Μεσονύκτιας Κραυγής.

Ο Γουίλλιαμ Μίλλερ έγραψε: «Ποτέ δεν υπήρξα βέβαιος ως προς κάποια συγκεκριμένη ημέρα για την εμφάνιση του Κυρίου, πιστεύοντας ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να γνωρίζει την ημέρα και την ώρα. Σε όλες τις δημοσιευμένες διαλέξεις μου, όπως θα φανεί στη σελίδα τίτλου, ανέφερα περίπου το έτος 1843. Σε όλες τις προφορικές διαλέξεις μου, έλεγα αμετάβλητα στα ακροατήριά μου ότι οι περίοδοι θα έληγαν το 1843, εάν δεν υπήρχε κάποιο σφάλμα στους υπολογισμούς μου, αλλά ότι δεν μπορούσα να πω πως το τέλος δεν θα μπορούσε να έλθει ακόμη και πριν από εκείνον τον καιρό, και ότι έπρεπε να είναι διαρκώς προετοιμασμένοι. Το 1842, μερικοί από τους αδελφούς κήρυτταν με μεγάλη βεβαιότητα το ακριβές έτος και με επέκριναν επειδή έθετα ένα "εάν".» Τον Μάιο του 1842, δημοσιεύθηκε ο πίνακας του 1843, και οι αδελφοί είπαν στον Μίλλερ να αφαιρέσει το «εάν» από την παρουσίασή του.

Ο Μίλλερ συνέχισε: «Ο δημόσιος Τύπος είχε επίσης δημοσιεύσει ότι είχα ορίσει μια συγκεκριμένη ημέρα, την εικοστή τρίτη Απριλίου, για την έλευση του Κυρίου. Γι' αυτό, τον Δεκέμβριο εκείνου του έτους, καθώς δεν μπορούσα να διακρίνω κανένα σφάλμα στον υπολογισμό μου, δημοσίευσα

την πεποίθησή μου ότι κάποια στιγμή μεταξύ της 21ης Μαρτίου 1843 και της 21ης Μαρτίου 1844 ο Κύριος θα ερχόταν». Ο Μίλλερ είχε ήδη καταλήξει στη δέκατη ημέρα του εβδόμου μηνός, και πολύ πριν ο Σάμουελ Σνόου χρησιμοποιήσει αυτό το συμπέρασμα για να διακηρύξει την Κραυγή του Μεσονυκτίου, ο Μίλλερ είχε γράψει σχετικά με αυτό. Ο Μίλλερ ήταν εκείνος τον οποίο ο Κύριος χρησιμοποίησε για να συνθέσει τη λογική που ο Σάμουελ Σνόου χρησιμοποίησε προκειμένου να προσδιορίσει την 22α Οκτωβρίου 1844.

Ο Μίλλερ έγραψε: «Κατά τη διάρκεια του έτους 1843, οι σφοδρότερες καταγγελίες εκτοξεύθηκαν εναντίον εμού και εκείνων που συνδέονταν με εμένα από τον Τύπο και από ορισμένους άμβωνες. Τα κίνητρά μας δέχθηκαν επίθεση, οι αρχές μας παρερμηνεύθηκαν, οι χαρακτήρες μας συκοφαντήθηκαν.» Ο καιρός περνούσε, και η 21η Μαρτίου 1844 παρήλθε χωρίς να εμφανισθεί ο Κύριος. Η απογοήτευση ήταν μεγάλη, και πολλοί δεν εξακολούθησαν πλέον να πορεύονται μαζί τους. Πριν από αυτό το διάστημα, από το 1840, οι Μιλλεριτές υπολογίζονταν σε 200.000, αλλά έως αυτό το σημείο είχαν απομείνει μόνον 50.000.

Ο Μίλλερ συνέχισε: «Προτού από αυτό, το φθινόπωρο του 1843, μερικοί από τους αδελφούς μου άρχισαν να αποκαλούν τις εκκλησίες Βαβυλώνα και να υποστηρίζουν ότι ήταν καθήκον των Αντβεντιστών να εξέλθουν από αυτές. Γι' αυτό λυπήθηκα πολύ. Όχι μόνο το αποτέλεσμα ήταν πολύ κακό, αλλά το θεωρούσα και ως διαστροφή του Λόγου του Θεού, ως διαστρέβλωση των Γραφών». Ο Μίλλερ πάλευε με το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, γεγονός που καθιστούσε δυσκολότερο γι' αυτόν να αποδεχθεί το αληθινό μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η πρακτική αυτή εξαπλώθηκε, και οι εκκλησίες έκλεισαν τις θύρες τους σ' αυτούς, δημιουργώντας εχθρότητα και χωρίζοντας τους περισσότερους Αντβεντιστές από τις αντίστοιχες εκκλησίες τους.

Αφού παρήλθε ο δημοσιευμένος του χρόνος, ο Μίλλερ αναγνώρισε την απογοήτευσή του ως προς την ακριβή χρονική περίοδο, αλλά διατήρησε την πίστη του. Συνέχισε τους κόπους του στη Δύση κατά το θέρος του 1844 έως το κίνημα του Εβδόμου Μηνός. Δεν είχε καμία συμμετοχή στο κίνημα αυτό, εκτός από μία επιστολή γραμμένη δεκαοκτώ μήνες νωρίτερα σχετικά με τις τηρήσεις του Μωσαϊκού Νόμου που παρέπεμπαν σε εκείνον τον μήνα. Δεν ανέμενε ότι θα γινόταν τέτοια χρήση αυτών των θεμάτων ή ότι η πίστη σε τέτοιου είδους αποδείξεις θα γινόταν δοκιμασία σωτηρίας. Δεν είχε κοινωνία με το κίνημα έως δύο ή τρεις εβδομάδες πριν από τις 22 Οκτωβρίου 1844. Σε επιστολή προς τον Χάιμς, στις 6 Οκτωβρίου 1844, ο Μίλλερ έγραψε: «Βλέπω μία δόξα στον έβδομο μήνα, την οποία ποτέ δεν είχα δει προηγουμένως... Τώρα, ευλογημένο να είναι το όνομα του Κυρίου, βλέπω μία ωραιότητα, μία αρμονία, μία συμφωνία στις Γραφές, για την οποία επί μακρόν προσευχόμουν, αλλά δεν την είχα δει έως σήμερα. Ευχαρίστει τον Κύριο, ω ψυχή μου. Ο αδελφός Σνόου, ο αδελφός Στορρς και άλλοι ας είναι ευλογημένοι για το ότι υπήρξαν όργανα στο να ανοιχθούν τα μάτια μου. Είμαι σχεδόν στο σπίτι. Δόξα, δόξα, δόξα, δόξα».

Κατόπιν, ο Μίλλερ αναθεώρησε την άποψή του για την Κραυγή του Μεσονυκτίου, χαρακτηρίζοντάς την φανατισμό. Ο Damsteegt επισημαίνει ότι ο Snow έλαβε το βασικό περίγραμμα του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου από το προγενέστερο έργο του Μίλλερ.

Οι υπολογισμοί του Snow, που δημοσιεύθηκαν τον Μάρτιο του 1844, προκάλεσαν ελάχιστη προσοχή έως τη συνάθροιση του στρατοπέδου στο Exeter, 12–17 Αυγούστου 1844. Εκεί, η ακριβής ημερομηνία που όρισε για την επιστροφή του Χριστού συγκίνησε πολλούς Μιλλεριτικούς, φέρνοντας το ιεραποστολικό τους έργο στο αποκορύφωμά του. Η ανταπόκρισή τους έγινε γνωστή ως το κίνημα του Έβδομου Μήνα. Αν και οι ηγέτες των Μιλλεριτικών ήταν αρχικά δύσπιστοι, λίγες εβδομάδες πριν από το αναμενόμενο γεγονός προσχώρησαν στο κίνημα και επέτρεψαν να τυπωθούν και να υποστηριχθούν οι απόψεις του Snow.

Η Μεσονύκτια Κραυγή και τα Επακόλουθά της

Το πρώτο όραμα της Έλεν Γουάιτ δείχνει τον λαό του Θεού σε μια οδό προς τον ουρανό, με ένα φως πίσω τους, το οποίο ονομαζόταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου. Το μήνυμα που παρουσίασε ο Σάμιουελ Σνόου χρειάζεται να γίνει κατανοητό. Τον Μάιο του 1842 τυπώθηκαν 300 διαγράμματα για 300 κήρυκες. Έως τις 22 Μαρτίου 1844, μετά την πρώτη απογοήτευση, το διάγραμμα παραμερίστηκε, και πολλοί εγκατέλειψαν το κίνημα. Εκείνοι που παρέμειναν έπρεπε να περιμένουν. Στην κατασκηνωτική συνάθροιση του Έξετερ, ο Σνόου έδειξε ότι ο Κύριος θα ερχόταν στις 22 Οκτωβρίου 1844, την Ημέρα του Εξιλασμού. Αυτό τους ώθησε να διακηρύξουν το μήνυμα.

Ο Τζόζεφ Μπέιτς αφηγήθηκε ότι, μετά τη συνάθροιση του στρατοπέδου στο Έξετερ, καθώς διέσχιζε τα βαγόνια του τρένου, άκουσε φωνές να επαναλαμβάνουν: «Ιδού, ο νυμφίος έρχεται!» Το κίνημα αυτό σάρωσε τις Ηνωμένες Πολιτείες μέσα σε δύο μήνες, οδηγώντας στη Μεγάλη Απογοήτευση στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Ο Damsteegt σχολιάζει τη Συνδιάσκεψη των Αντβεντιστών στο Low Hampton, της 28ης–29ης Δεκεμβρίου 1844, στην οποία συμμετείχαν οι Himes και Miller. Ο Himes παρότρυνε να παρηγορηθούν οι άγιοι, να αφυπνιστεί ο χριστιανικός κόσμος και να διακηρυχθεί σωτηρία στους αμαρτωλούς. Λίγες εβδομάδες αργότερα, ο Αντβεντιστικός Τύπος επανεκδόθηκε, και ο Himes διακήρυξε ότι η θύρα της σωτηρίας ήταν ανοικτή. Ο Miller εγκατέλειψε σταδιακά την ακραία αντίληψη περί κεκλεισμένης θύρας και επέστρεψε στην αρχική του άποψη περί της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Κατά τον ίδιο εκείνο μήνα, η Ellen White έλαβε το πρώτο της όραμα, το οποίο έδειχνε ότι όσοι απορρίπτουν την Κραυγή του Μεσονυκτίου πέφτουν από την οδό. Το όραμα εκείνο απευθυνόταν στον William Miller εξίσου όσο και σε οποιονδήποτε άλλον.

Η Τελική Δοκιμασία και η Κληρονομιά του Γουίλλιαμ Μίλλερ

Από τα Early Writings, σελίδα 257: «Τότε η προσοχή μου στράφηκε στον William Miller. Έδειχνε σε αμηχανία και ήταν καταβεβλημένος από αγωνία και θλίψη για τον λαό του. Η ομάδα που το 1844 ήταν ενωμένη και αγαπητική έχανε την αγάπη της, αντιτασσόταν η μία στην άλλη και έπεφτε σε ψυχρή, αποστατημένη κατάσταση. Καθώς το έβλεπε αυτό, η λύπη εξαντλούσε τη δύναμή του. Είδα ηγετικά πρόσωπα να τον παρακολουθούν, πρωτίστως τον Joshua Himes, και να φοβούνται μήπως δεχθεί το μήνυμα του τρίτου αγγέλου». Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, σε αυτό το πλαίσιο, είναι το Σάββατο. Καθώς ο Miller έγερνε προς το φως από τον ουρανό, αυτοί οι άνδρες κατέστρωναν σχέδια για να αποσπάσουν τη διάνοιά του από αυτό. Η ανθρώπινη επιρροή τον

κρατούσε στο σκοτάδι και διατηρούσε την επιρροή του μεταξύ εκείνων που αντιτίθεντο στην αλήθεια. Τελικά, ο Miller ύψωσε τη φωνή του εναντίον του φωτός από τον ουρανό — του Σαββάτου. Δεν κατόρθωσε να δεχθεί το μήνυμα που θα είχε εξηγήσει την απογοήτευσή του και θα είχε ρίξει φως και δόξα στο παρελθόν. Στηρίχθηκε στην ανθρώπινη σοφία αντί στη θεία. Επειδή ήταν συντετριμμένος από τον μόχθο και την ηλικία, δεν έφερε την ίδια ευθύνη με εκείνους που τον κράτησαν μακριά από την αλήθεια. Η αμαρτία βαρύνει αυτούς. Αν ο Miller μπορούσε να είχε δει το φως του τρίτου αγγέλου, πολλά πράγματα θα είχαν εξηγηθεί. Αλλά οι αδελφοί του ομολογούσαν τόσο βαθιά αγάπη προς αυτόν, ώστε νόμιζε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να αποσπασθεί από αυτούς. Ο Θεός επέτρεψε να υποκύψει στην εξουσία του θανάτου και τον έκρυψε στον τάφο από εκείνους που τον απομάκρυναν από την αλήθεια. Ο Μωυσής έσφαλε πριν εισέλθει στη Γη της Επαγγελίας· κατά παρόμοιο τρόπο, και ο Miller έσφαλε ενώ επρόκειτο σύντομα να εισέλθει στην ουράνια Χαναάν. Άλλοι τον οδήγησαν να πράξει τούτο· άλλοι πρέπει να λογοδοτήσουν γι' αυτό. Όμως άγγελοι φρουρούν την πολύτιμη σκόνη αυτού του δούλου του Θεού και θα εξέλθει κατά τον ήχο της έσχατης σάλπιγγας.

Συμπέρασμα: Διδάγματα για το Σήμερα

Εν κατακλείδι, ο William Miller αποτελεί προτύπωση των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας στο τέλος του κόσμου. Το πρώτο όραμα της Ellen White αφορά περισσότερο τη δική μας εποχή παρά τη δική της. Στο τέλος του κόσμου, οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας θα απορρίψουν το φως της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Το φως της Κραυγής του Μεσονυκτίου μπορεί να κατανοηθεί μόνο διά της κατανοήσεως αυτής της ιστορίας. Η πρώτη απογοήτευση εξάγνισε το μιλλεριτικό κίνημα από εκείνους που βρίσκονταν εκεί για εσφαλμένους λόγους και προετοίμασε τον λαό για τη δοκιμαστική εμπειρία που θα τον οδηγούσε στα Άγια των Αγίων. Εκείνοι που φθάνουν στην πρώτη απογοήτευση είναι μακάριοι μόνον εάν αναμένουν έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Αυτός ο χρόνος έχει ορισθεί από τον Θεό για να παραγάγει έναν λαό τον οποίο Εκείνος θα συνάξει στα Άγια των Αγίων. Το να απορρίψει κανείς την Κραυγή του Μεσονυκτίου και να πέσει από την οδό σημαίνει να απορρίψει ολόκληρη αυτή την ιστορία.

Ο Γουίλλιαμ Μίλλερ έκανε τρία λάθη, και εμείς πάντοτε δοκιμαζόμαστε με τρεις δοκιμασίες. Το πρώτο του σφάλμα ήταν ότι απέρριψε την Κραυγή του Μεσονυκτίου τον Δεκέμβριο του 1844. Το δεύτερο ήταν ότι άκουσε τους ανθρώπους αντί τον Θεό, γεγονός που τον οδήγησε στο τρίτο του λάθος: την απόρριψη του Σαββάτου. Στο τέλος του κόσμου, οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας θα απορρίψουν την ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου και την κλήση να επιστρέψουν στις αρχαίες οδούς, επειδή ακούν τους ηγέτες τους. Με τον τρόπο αυτόν, προετοιμάζονται για το χάραγμα του θηρίου, επαναλαμβάνοντας την τριπλή διαδικασία δοκιμασίας του Μίλλερ, η οποία αρχίζει από το πώς σχετίζονται με το μήνυμα και την ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Υπάρχουν μόνον δύο προφητείες που πραγματεύονται την ιστορία από την πρώτη απογοήτευση έως τη δεύτερη απογοήτευση: οι 2300 ημέρες («ἐὰν ὑστερήσῃ ἡ ὅρασις, περίμενον αὐτήν») και οι 2520. Το να απορρίπτει κανείς τις 2520 σημαίνει να απορρίπτει την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Το να απορρίπτει την Κραυγή του Μεσονυκτίου σημαίνει να πέφτει από την οδό προς τον πονηρό κόσμο κάτω.

Θα εξετάσουμε περαιτέρω το ζήτημα αυτό στην επόμενη παρουσίαση.